

Reisverslag Burundi januari 2017

Eind januari bezochten Nancy Fobe, Kris Michiels en ikzelf Burundi.

Doel: het mutualiteitsproject Munasa – *Twitwararikane* – aldaar bezoeken.

Marc Van Huffel en zijn echtgenote Jeannette, 2 bezielers die mee aan de wieg stonden van de uitbouw van dit gezondheidsgebeuren, vergezelden ons.

Ik was vertrokken met één grote vraag: hoe ga ik dit land ervaren? En het antwoord is: 'pakkend en plakkend'. De opgedane indrukken laten mij na 2 maand nog niet los.

Op het einde van onze reisweek brachten wij, Nancy en ik gezien voor de eerste maal in Burundi ☺, kort verslag.

Ik schreef als eerste zin: 'voir Burundi sur les images en Belgique, c'est une chose, et nous ne les voyons pas beaucoup. mais voir Burundi en réalité, c'est autre chose.'

Het begon reeds bij de landing in de hoofdstad Bujumbura

A typical african smell, une autre odeur qu'en Belgique !

En zo bleef het doorgaan de dag nadien: één weg vol indrukken die ons naar de heuvels provincie Gitega brengt met

Kleine kinderen alleen langs de weg, gaten in hun t-shirts, op bloten voetjes,

Waar gaan die in godsnaam alleen naar toe?

Langs ons heen met grote snelheid voorbijstekende jongeren op volgeladen fietsen op weg naar de hoofdstad, of zelfs hangend aan de achterbumper van een camionette.

Alles, maar dan ook letterlijk alles, wordt vervoerd op die fiets.

Hoe doen ze het ? En levensgevaarlijk !

Een waarnemen van toch 'gezellige' drukte in de dorpjes die we paseren.

Een gevoel van : tiens, voelt leuk, aangenaam, warm aan.

Een heuvelachtig landschap, in vele tinten van groen. Gewoonweg 'echt prachtig'. Ik geraak niet uitgekeken tijdens de rit.

Waarom is hier geen toerisme ?

Rood gekleurde armoedige huisjes, zonder deur, raam, meubelen

... kunnen we dit dan wel huisjes noemen ?

Een hartelijke warme ontvangst van de mutualiteitscollega's Munasa en geestelijken van het Bisdome in Gitega wacht ons op.

'Amahoro' – zo werden en worden we de ganse week burundees omhelzend begroet. Het is alsof we elkaar reeds jaren kennen...pakkend!

De week kan nu echt starten.

Veel vrouwelijke leden van MUNASA, getooid in kleurrijke jurken, aanwezig op hun 'ledenvergadering' in Murayi, die, ondanks voor ons ogenschijnlijk in barre levensomstandigheden leven, trots zijn! We zijn hotsend en botsend tot aan het 'dorpscentrum' geraakt.

Eén vrouw valt me op: blote voeten er zijn er ondertussen echter al zo veel die ik heb gezien. Geharde voetzolen, moet wel.

Een gevoel van ongeloof overvalt me: 400 baby's per week komen hier over de vloer, ondervoed.

En wat met baby's en pampertjes: wat karton met hierover een plastic zakje.

Uit hoeveel soorten pampers kunnen wij hier in de Delhaize?

En nog meer ongeloof te moeten horen: ziek zijnde met malaria naar het dichtsbijgelegen 'centre de santé' te moeten gaan. Dicht is dan wel: te voet 15 km heen en 15 km terug. En dan maar hopen dat er medicatie is, en dat je ze überhaupt kan betalen!

Ongelooflijk veel vragen komen meer en meer bij mij op:

- ik zie wel zoveel lachende mensen? Maar zijn ze nu wel gelukkig ?
- Wat eten ze deze avond ? Is er eten ?
Overall hoor je immers: eten wordt onbetaalbaar.
- Waar slaapt het kleintje dat ik deze namiddag heb gezien? Ik slaap nog in een basic kamer en heb nog water en elektriciteit. Maar het regent hard. Is het huisje dat ik overdag heb gezien, wel waterdicht ?

We bezoeken verder.

Een akelige stilte in het doventehuis in Gitega, blinde kinderen die ons aanklampen.

De school in Makebuko ziet er ... naar burundese normen uiteraard.... eigenlijk wel goed uit. Ben verrast, Een tof klasje. Bord aan de muur. Een equipe leerkrachten die joelende kinderen onderwijst.

We hebben enkele computers mee. Vorig jaar immers was het dak van de klas ingezakt.

De ICT-mannen van ter plaatse zien het terug zitten ☺

Er hangt een uitgelaten sfeer in het aangrenzende weeshuis. Onze 'pyamabende' loopt ons zingend en dansend tegemoet. Dit doet ons negatieve emoties onmiddellijk vergeten.

Zoekend een weg door het maïsveld, hier en daar staan huisjes. We kijken binnen. Waar is een kleerkast ? Waar is licht ? Waar staat een stoel en tafel? 's nachts slaapt de geit en de koe mee in het huis ... dit is hun rijkdom.

We zien 'ondernemen' in Mutwenzi, een huis voor kinderen met een beperking. Rolstoelkussens – om kinderen met een rugprobleem te stabiliseren - worden gemaakt uit 'papier mache'. Dit doet mij verwonderen.

Zege. Op 2 dagen tijd hebben de bewoners van deze heuvel – *in Burundi is 'een dorp' een heuvel* - een 'feest' voor pakweg 200 mensen in elkaar gebokst. Op deze heuvel wonen Batwas. Slechts een klein deeltje van de bevolking in Burundi.

Reden voor het feest: opening van het dorps- en schoolzaaltje. Iedereen is uitgenodigd. Kinderen krijgen een goede maaltijd voor de eerste maal in hun leven eten ze op een bord. Wat een sfeer.

Ik merk dat armoede toch samen kan gaan met plezier.

De koninklijke tambours van Burundi geven ons deze sfeer in Gishora nog even verder mee alvorens we terug richting hoofdstad moeten vertrekken.

Maar ik bracht veel – soms onopgeloste - vragen mee vanuit de Burundese heuvels.

- Hoe is het mogelijk dat op slechts 8 uur vliegen van België ik in een land terecht kom waar een basis aan gezondheidsvoorziening niet of niet altijd aanwezig is.
- Wat is geluk voor deze zwarte bevolking ?
- Willen of kunnen ze aan welvaart werken en benutten ze het land en haar mogelijkheden voldoende ?

Maar wie zijn wij dan weer om te zeggen dat dit moet ?

Ik heb kennism gemaakt met een groep gedreven burundese 'mutualiteitscollega's'.

Via meerdere projecten proberen zij de bevolking in de heuvels ervan te overtuigen dat een basis aan gezondheidsverzekering hen een stapje vooruit kan helpen. Getuige hiervan het project 'jardin de cuisine' dat we mochten bezoeken.

Het politiek onstabiel klimaat in het land is evenwel een grote 'concurrent'.

Burundi heeft mij vandaag emotioneel rijker gemaakt!

Mijn indrukken zïiten verzameld in dit [fotoboek](#).

Els Plasmans